

sættelsen i Ministerierne. Med Hensyn til Ansættelsen gik det ærede Medlem i det Mindste paa eet Sted af sine Udtalelser ud fra, at det var Ministeren, der tog Beslutning om de af Medhjælpssummerne betalte Arbejders Antagelse. Det vil ogsaa i Reglen være Ministeren, men dette er dog ikke altid Tilfældet; der er visse af de større Administrationsgrene, hvor der tilkommer den, der, om end under Ministerens Overtilsyn, dog paa en mere selvstændig Maade forestaar en saadan større Administrationsgren, en bestemmende Indflydelse i saa Henseende. Jeg tror ikke, at det ret vel kan være anderledes; jeg tror ikke, at det vilde være rigtig, om Ministeren selv vilde tage Bestemmelse om enhver Anvendelse af Medhjælpssummerne for de Administrationsgrene, der henhøre under ham. Der er her en bestemt Forskel: Sagen staar forskelligt med Hensyn til de Kontorer, der høre umiddelbart under Ministeren, og de, med Hensyn til hvilke dette ikke er Tilfældet, f. Ex. i Revisionseksisterne. Hvad derimod Forretningssagen i selve Ministerierne angaar, maa Ministeren med Hensyn til Alt, hvad der hører umiddelbart under ham, hævde sig en fuldstændig Ansvarlighed; med Hensyn dertil gjorde det ærede Medlem sig virkelig meget uklare Forsættelser om den Indflydelse, som kan udøves af de enkelte Mænd, der mulig først faae Sagen til foreløbig Behandling; men det kan ikke være Meningen her at komme ind paa Detailler af Forretningssagen. Jeg tror i Øvrigt ikke, at det vil være rigtig at opstille nogen Regel om, at Medhjælpssummernes Anvendelse i det enkelte Tilfælde skal være betinget af en foregaaende Bekendtgørelse, en Opfordring til at melde sig; men jeg vil tilføje, at der i de allerfleste Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om en Assistent's Antagelse i Ministerierne, i Virkeligheden alligevel foreligger Ansøgninger fra Forskellige, som ønske saadan Ansættelse. I de Grene af Administrationen, som jeg særlig kender — og jeg tror, det er Tilfældet i alle Ministerierne — udgaar Ansættelsen af Assistenten fra Ministrene selv; ogsaa hvad Volontærer angaar, hvis Antagelse jo udenfor Justitsministeriet er i høj Grad indskrænket, har jeg altid, hvor der har været Spørgsmaal derom i min Embedstid, ladet Sagen forelægge mig, og nøie undersøgt Forholdet, inden Bestemmelse toges. Det er en Kjendsgjerning, at det i Reglen er vel bekendt forud, naar der er Spørgsmaal om en Assistent's Besættelse, og der foreligger i Reglen — i de Tilfælde, jeg har haft med at gøre, har det altid været Tilfældet — Ansøgninger fra dem, som ønske at komme i Betragtning ved Pladsens Besættelse. Jeg kan naturligvis ikke udtale mig bestemt om andre Administrationsgrene end dem, jeg personligt kender, men jeg tror ikke, at der i denne Henseende er nogen stor Forskel. De Raagjældende, der ønske at komme i Betragtning, vide ret vel, hvor der i saa Henseende er nogen Udfigt,

og de melde sig gjerne i Tide, for at deres Ansøgninger kunne ligge for, naar Spørgsmaalet kommer frem.

Berg: Jeg veed ikke, om det gik Andre, som det gik mig for, da den meget ærede Minister havde Ordet. Det forekom mig, at man skulde ved at høre de Tal, han opstillede, faae det Indtryk, som om Pensionsbyrden dog i Virkeligheden ikke var meget trykkende for vort lille Land. Jeg vil imidlertid for mit Vedkommende end yderligere end allerede er fket, forvare mig mod en saadan Opfattelse. Det er min Anskuelse, at det Bølsb, der anvendes til Pensioner, Understøttelser o. s. v. af forskellig Art, dels som gammel Gjæld, dels som ny paadragen, er altsfor stort et Bølsb for vort lille Land. Jeg holder her i min Haand den sidste finansielle Overtag ogsaa vedrørende dette Spørgsmaal, og efter denne Overtag have vi paa § 17, hvor vi have Pensionsvæsenet, dels til det almindelige Pensionsvæsen, dels til de militære Underkassers Pensionering i Gjennemsnit i de sidste 5 Aar udgivet 1,960,000 Rdlr. Naar dertil nu kommer de forskellige Ministeriers Understøttelsesklasser og de ekstraordinære Understøttelsessummer paa § 25 eller § 26, endvidere den ikke ubetydelige Indtægt, indtil 100,000 Rdlr., som man har gennem andre Midler til de militære Underkassers Pensionering, og endelig de temmelig betydelige Pensionsbølsb, som udredes af de separate Fonds, saa ville vi samle sammen i Alt paa Finantsloven et Bølsb, der gaar til henimod 22 til 2300,000 Rdlr. Jøje vi nu hertil den gamle Gjæld af samme Art, som vi arbejder for Entekassen, hvorved Udgiften i de 5 af mig nævnte Finantsaar har udgjort gennemsnitlig et Bølsb af over 200,000 Rdlr., da ville vi faae et samlet Bølsb til den Slags Udgifter af omtrent 2½ Million Rigsdaler. Naar vi lægge den sidste Indkomstskattelov til Grund vil det være til en Udgift af 3 Procent af vor Skatteindtægt, 3 Procent af vor Skatteindtægt aarlig blot til dette ene Formaal, som maaske neppe nok kan kaldes et Statsformaal! Og tage vi saa i Betragtning den Omstændighed, at vore Statteløve ere væsentlig for en vis Klasse af Medborgere indrettede saaledes, at Midlerne til Udgifternes Dækning forholdvis fornemmelig komme fra dem, der have mindst at leve af, saa vil det vise sig, at mange af de Folk, der ikke have af Haanden i Munden, end sige da Noget at lægge op af til deres gamle Dage, komme til at bidrage betydelige Procenter af den Indtægt, der ikke slaar til for dem selv, til Pensioner og Understøttelser, af hvilke jeg er overbevist om, at saare mange vilde kunne undværes, ogsaa fordi saare mange gives til ligefrem formuende Folk. Det er min korte Betragtning af denne Sag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslaget — den ærede